

fra Stjepan Majić

BOGOSLOV

Pitam se kako je to biti bogoslov u ratnom vihoru, gledati smrt oko sebe, a znati da ništa ne možeš učiniti? Kako je to biti zdrav i sposoban mladić, a istodobno odoljeti porivu da uzmeš pušku i staneš uz bok prijateljima na branik svoje zemlje i naroda?

U gustoj tami koja se nadvila nad zemljom i njezinom djecom, kako vjerovati da dobro još uvijek može pobijediti, da je molitva snažnija od metaka i bombi? Kako je na koncu, goloruk, gledati u lice krvniku? Kako je biti nijema ovca pred onima koji je strižu? Kako se ne skrivati i ne pretvarati, kada ti se za to nudi prilika? Gdje su moj brat, majka, otac? Jesam li korisniji ovdje gdje jesam ili bih trebao biti negdje drugdje? To su pitanja koja bi si, zasigurno, postavljao svaki bogoslov u takvim okolnostima. Vjerujem da ih je postavljao i sam fra Stjepan.

Novaci 1943. godine, fra Stjepan stoji treći sdesna

fra Stjepan s Provincijalom i braćom, stoji drugi slijeva

Netko je davno lijepo zapisao da smo poput patuljaka na ramenima divova. Fra Stjepana možemo s pravom nazvati jednim od tih divova, odnosno velikanom naše povijesti. Stojeći, poput patuljka, na njegovim napaćenim ramenima koja su nosila preteški križ rata, možemo jasnije sagledati odgovore na postavljena pitanja. Rođen je u Vitini 26. svibnja 1925. godine u obitelji Franje i Matije Majić te je po rođenju dobio ime Ante. Prema svjedočanstvima koja su sačuvana o njemu, bio je mezimac majke Matije. Djetinjstvo je provodio bezbrižno, igrajući se s rođacima i prijateljima.

Ubrzo nakon završena četiri razreda pučke škole napušta rodnu Vitinu i brižnu skrb majke Matije. Odlazi na Široki Brijeg, gdje postaje franjevački pripravnik i učenik širokobriješke gimnazije koju ratne strahote neće ni najmanje poštedjeti. Vesele školske odmore i razdragane đake ušutkat će zvuci rata, a njezini oštroumni profesori bit će nemilosrdno pogubljeni.

Ulaskom u novicijat uzima ime fra Stjepan, ne sluteći kako će ga to ime prvomučenika zauvijek opečatiti. Tek što je počela godina kušnje na Humcu, novake iz njihovih sobica protjerat će vojska koja zauzima novicijatski prostor. Ako vojska

prebiva u samostanu, samostan ubrzo postaje i vojna meta. Kao da nije dosta što je pritješnjen vojničkom čizmom, humački samostan te iste godine bit će silovito granatiran. Zaklon od kiše granata novaci su našli u obližnjoj župnoj kući u Veljacima, gdje u rukama provincijala fra Lea Petrovića polažu prve zavjete.

Po povratku na Široki Brijeg fra Stjepan upisuje sedmi razred koji zbog prerane smrti nikad neće završiti. O ovom fratru nemamo puno toga zapisano, no ono iz čega ponajviše možemo iščitati njegov život jest njegova smrt. Pokazao je iznimnu hrabrost, položio je život za Krista i ugradio se u nerukotvoren hram, svet i čist. Njegova mladenačka vrela krv te mučeništva mnoge braće orosila su ovu napaćenu zemlju te od nje učinila neprikosnovenu kolijevku za buduće naraštaje. Dana 7. veljače 1945. zajedno s ostalom jedanaestoricom braće izveden je iz širokobriješkoga samostana vezan žicom te u skloništu ubijen pucnjem u potiljak i zapaljen.

Nikad nije odustao od svojih ideala. Ostao je vjeran Kristu, spreman za Njega poći i u smrt. Jedino oružje koje je držao u svojim rukama bila je krunica, koju je u tamnim i teškim trenutcima sve žarče i usrdnije prebirao. Do kraja je vjerovao da je iskreni tihi vapaj upućen Ocu glasniji od svih metaka i bombi. Poput svoga Gospodina mirno se predao u ruke krvnika te pošao u smrt, znajući da je Krist hodio tim putem prije njega, tiho moleći „Oprosti im jer ne znaju što čine.“ „Bijah kao jagnje krotko što ga vode na klanje; i ne slutih da protiv mene snuju zamke“ (Jer 11,19).

Gospodine Oče sveti, u teškim si vremenima uvijek bio uz svoj narod. Daruj nam, molimo te, hrabro i vjerno srce kako bismo zagledani u križ Sina tvoga mogli podnijeti sve nedaće i patnje ovoga života. Amen.

fra Petar Zrinušić

SLUGA BOŽJI FRA ANDRIJA TOPIĆ I 49 BRAĆE

SVJEDOCI VJERE

Zagreb, 2026.